

*Ez a köd nyirkos párna, arcodra szorítják, de sikerül letépned,
üvöltve elrugaszkodsz, zöld csempés teremben ébredsz.*

*Ez a köd nem hályog az öregek szemén.
Ez a köd láthatatlan, mint a holnapi fény.*

Szerenád

*Jobb a heréltnek, hidd el,
angyali szoprán
száll a kristálygömbök
közé, míg én egy tépett kandúr,
egy dürrögő süketfajd
és egy rossz hegedű
társaságában, Szépség,
koldusként kornyikálok
ablakod alatt,
s örülhetek, ha füledre szorítod
a sóhajokkal tele pihepárnát,
s gömbölyded éjjeli edénykéddel,
melyről mindig ugyanaz a holdas
tájék jut eszembe,
nem öntesz nyakon.*

SZIKSZAI KÁROLY

Razzia

*Át az éjszakán,
kávék és borok szolgálbeszédje
között átmenteni a gondolatot
ma is, és megint a virradat,
ugyanaz a fénykép, ugyanaz
a munkahely és lakás,
de ha nem megyek sehova,
ha asztalomon könyöklök
és bekormozott üvegen át
nézem a napfogyatkozást,*

*kinek tűnik fel a hiány,
a feketében úsztatott évszak,
az ötödik, vagy a hatodik,
már én sem tudom,
mert megváltoztak a tavaszok,
és megváltozott
a vörös szín is: rajzpapíromon
rókák, királyok . . .*

Terelnek lassú mérgekhez

*Lenne erőm tovább szeretni,
nem inni, csak esténként hazamenni,
lefürödni, beszélgetni, vagy
újságba temetkezni,
de jön, jön a fekete köd,
szívemet párnának használja,
nyomja, aztán fölrázza,
játszik velem, bárhova érkezem,
nem hagy nyugodni,
itt van a szívemen,*

*talán poharakból született
ez az asszony, a poharak
meg haragomból, mert nem bírom
viselni az időt, már oldanám
magamról, (oldalt ott a temető),*

*trónusok alatt a hordalék,
a fej, a láb, a kéz,
majd föltöltik ezt a kis medencét,
de addig koronák zenélnek,
és hiába döndül a föld,*

*elfogy az ének
ahogy a zászlók is elfogynak,
csak ingek a kapuk fölött,
és olcsó dadogás a papírlapon is:
jönnek, jönnek látványos repüléssel,
mert ismerik a szél váll-lapjait,*

*hiszen egyszerű minden,
és ma mindent lehet,
ma nagy kegyosztó a történelem,
sikereket gyárt halálból az elme,
a rézpénzt pedig aranyra verve
mutogatják, hordják,*

és szavunk, ha van még egyáltalán,
az is szeszben áztatott,
és már leolvadt róla
régén az oltalom,
már oldanám magamról
én is az időt,
mert koronák zenélnek,
és hiába döndül a föld,

csak ivásra alkalmas a száj,
így szerzünk magunknak szeretőt,
aki testünket viseli,
az ember-kosztümöt, mintha mi lennénk
a szajhák, az országot lekúrók,
pedig csak szívünket küldték
élettársnak, — hát neveltünk
belőle haragot, mert

szánkból kívánkozik az ének,
és földre hull a szó, terelnek
lassú mérgekhez, mert úgy a jó,
ha dadog az ember poharat fogva — és
dülöngélnék agyunkból kilakoltatva,
rendelet szerint — — —

SZALAY FERENC FESTMÉNYE